

Ігор Гук — шляхами Рогатинської землі

Таку фразу довелося почути недавно на вечорі зустрічі в санаторії "Черче" з уст професора Віденського університету Ігоря Івановича Гука, який вперше приїжджав на Опілля разом з академіком НАН України, директором Головної астрономічної обсерваторії НАН України Ярославом Степановичем Яцківим на запрошення адміністрації оздоровлення, зокрема, головного лікаря *Михайла Падучака*.

Гості не поскупились віддати належне унікальності Опільського краю, із захопленням розповідали про свою роботу: перший — про медицину, другий — про космос та науку, а разом — про любов до України, яка об'єднує їх вже більше 20 років.

Ярослав Яцків походить з Рогатинщини, із с. Данильче, а Ігор Гук — австрієць, але надзвичайно добре володіє українською мовою, що перейняв від батьків, прабабусь і дідуся, які свого часу знемагали в сибірських таборах, досконало знає історію нашої держави і палко дбає про її процвітання.

— *Нині я працюю в медичному університеті Відня — розпочав бесіду Ігор Гук. — Це один з фундаментальних медичних закладів Європи. Віденська медична школа була провідною у світі ще у XIX-XX століттях, дала багато знаменитостей, серед яких були й українці. Зокрема, першим міністром охорони здоров'я у світі, а це було в 1907 році, був відомий науковець, професор з Тернопілля Іван Горбачевський, чим ми, українці, дуже гордимось. Нині в університеті працює Олег Горникевич, родом зі Львова, чия ім'я навечно увійшло в історію медицини, адже на його розробках побудоване лікування хвороби Паркінсона.*

Сам Ігор Гук, як я пізніше дізнався, бо про це він не обмовився жодним словом, очолює австрійське товариство лікарів-українців, яке входить в аналогічну світову спільноту.

— *За фахом я — хірург і нині займаюся трансплантацією людських органів, — говорив про себе віденський професор. — Ще у 80-их роках минулого століття ми перші на європейському континенті почали займатися пересадкою печінки. Ця операція дуже потрібна людям, які хворіють гепатитом, раком печінки... Справа це нова, але в нас була дуже потужна хірургічна школа і система трансплантації, бо багато років ми займалися пересадкою нирок. Я особисто зробив більше тисячі таких операцій. А тепер провели уже більше півтори тисячі трансплантацій печінки. Робляться у нас моїми колегами й операції з пересадки інших органів. Це у нас вже стандарт. Я йду на чергування і навіть не знаю, чи буде трансплантація нирки, чи апендиктомія, чи якась інша операція...*

Причому австрійці свої знання, свій досвід не приховують, а запрошують на навчання лікарів з інших держав. Наприклад, 1994 року у Відні стажувався впродовж трьох тижнів професор Никоненко із Запоріжжя, який першим в Україні провів трансплантацію печінки і робить це успішно й нині.

— *Трансплантація органів людини — стандартний спосіб лікування, — підкреслив професор Гук. — На жаль, як я знаю, в Україні чимало людей просто помирає, чекаючи на ті чи інші органи, бо система трансплантації і забір органів не відпрацьовані та й саме питання трансплантації до кінця законодавчо не з'ясоване.*

Як зізнався Ігор Іванович, він з колегами у Європі ніяк не можуть зрозуміти, що держава сьогодні не спроможна закупити для хворих навіть ліки, не говорячи про складну операцію, бо в Австрії, за його словами, *"... кожна людина застрахована державним страхуванням і мені байдуже, що їй потрібно: гемодіаліз чи трансплантацію органів — вона на це має право. І я роблю операцію, навіть не знаючи, чи багата людина, а чи ... бомж, як кажуть".* Така страхова система, як підкреслив професор з Відня, є не тільки в Австрії, але й у Німеччині, Швеції..., загалом в Європі. Але, поряд з державним, є там й інші види страхування — *"... якщо людина спроможна, то може купити собі одне, а то й два види страхування".*

— *Я завжди українцям пригадую, як вони хотіли у свій час системи, яка б захищала всіх людей, при якій всі були рівні, соціально-медично забезпечені, — говорив Ігор Іванович. — Це дає нам сьогодні Євросоюз. А тому напрямок України до євроінтеграції абсолютно правильний. І від нього нам відступати не треба.*

Відповідаючи на запитання слухачів, професор з Відня пояснив, що трансплантацією органів займається структурний підрозділ, створений свого часу у Фінляндії, до якого приєдналися Австрія, Німеччина і Голландія. Подібні об'єднання існують між іншими країнами Європи, де у базі є дані на кожного донора.

— *До нашого трансплантаційного центру постійно дзвонять люди і просять, щоб їхні органи, якщо з ними щось трапиться, пересадити тим хворим, яким вони вкрай потрібні. Люди з цією метою заздалегідь реєструються як потенційні донори, — підкреслив Ігор Іванович. — І в Австрії дозволу на це від родичів не потрібно. Це питання вирішує суспільство. І якщо суспільство усвідомлює, що трансплантація органів врятує людину, то узаконює таку систему порятунку.*

Чимало запитань до гостя було стосовно приватної форми охорони здоров'я, рівня хірургії в Україні, на що професор з Відня відповів: *"Приватна медицина не виживе без державної. Кваліфіковані спеціалісти є в університетах, і всі приватні клініки розміщені саме навколо цих університетів, зокрема, у Відні. А хірургія — це, свого роду, мистецтво. І, якщо ви хочете стати справжнім хірургом, то вам весь час необхідно працювати в операційній, бути трудоголіком. У державі має бути система вдосконалення, а її в Україні поки що немає. Потрібна школа, а її не купиш за одну ніч, вона накопичується роками, десятиліттями. Є талановиті люди, але це одиниці".*

А завершилась ця неординарна цікава зустріч... читанням віршів. Спершу *Теодозією Петришин* — сільським головою с. Жовчів — у вигляді вітань-побажань на адресу гостей — Ярослава Яцківа, який був добре знайомий з її батьком, та Ігоря Гука, який презентував комп'ютер місцевій школі, а відтак Ігорем Гуком поезії *Івана Франка*, які він любить і, до речі, сам пише вірші.

Петро Онуфрик
(за матеріалами статті "Трансплантація органів людини — стандартний спосіб лікування" газета "Рогатинська земля", №44(787) 29 жовтня 2011 р.)